

IN MEMORIAM – DR. GABRIEL VASILIU

Dr. Heda Korenberg
München

În noaptea spre 2 martie 2012, doctorul Gabriel Vasiliu (n. 11.06.1913) a închis ochii la București, în al nouăzeci și nouălea an al vieții. A fost înmormântat lângă mama lui.

Celebru a fost pentru generația mea, născută în 1945 la București, care mai toată a fost tratată de doctorul Vasiliu, numit „Piți“ de colegi și „nenea Piți“ de micii lui pacienți cu probleme care de care mai complicate, pe care aproape că îi considera ca membri ai familiei sale.

În anul 1950 am făcut o infecție intestinală după ce mâncasem pe stradă o înghețată obișnuită. Simptomele m-au speriat: aveam diaree cu sânge, iar pe zi ce trecea fața mamei părea din ce în ce mai îngrijorată. Ajunsesem să nu mai cântăresc decât vreo 14 kg și colicile nu conteneau. Doctorii de copii pe care îi chemase mama nu au reușit să mă vindece. La patul meu s-au perindat toți medicii cu renume la vremea aceea, fie ei pediatri, fie generaliști, ba chiar profesori universitari. Fiecare din ei spunea altceva. Unul era de părere să nu o ascult pe mama și să mănânc ce vreau, altul sugera să ținem o evidență strictă a scaunelor, iar altul era de părere că nu mă poate vindeca fără banane. Dar precum se știe, acestea nu se găseau la vremea aceea în București. În fine, tot ce s-a încercat a rămas fără succes.

În tot acest răstimp o prietenă a mamei a insistat mult să fie chemat doctorul Vasiliu. În disperarea ei, mama a acceptat să-l consulte, cu toate că nu auzise nimic despre el. Era cel mai tânăr dintre doctorii care m-au văzut și încă necunoscut de profani.

Îmi aduc perfect aminte: doctorul Vasiliu s-a așezat la patul meu. Era îmbrăcat foarte elegant, cu părul negru și ochii plini de dragoste și de candoare. A stat la noi mai mult de două ore, m-a ascultat pe mine, deși eram copil, a ascultat-o pe mama, după aceea s-a dus chiar la bucătărie să vadă cratițele.

Aproape profetic și de necrezut, a spus apoi: copilul acesta nu este foarte bolnav. Deși e foarte slab, o zi nu va bea decât ceai, a doua zi i se va adăuga zeamă de orez, a treia zi o bucată de mușchi

de vacă bine friptă și astfel se va continua încetul cu încetul până se va ajunge la o alimentație normală. A interzis laptele și brânza de vaci, a recomandat în schimb brânza preparată din lapte cu tablete de calciu. La plecare a lăsat în urmă convingerea că mă voi vindeca și eu găsisem, în fine, medicul care m-a făcut bine într-un timp relativ scurt și prin mijloace cât de simple.

Studiind eu însămi medicina la München în anul 1964 și lucrând apoi tot aici la spital, eram unul dintre puținii medici care cunoșteau că în bolile gastroenterologice dieta este cel puțin tot la fel de importantă ca medicația.

Am păstrat toată viața legătura cu doctorul Vasiliu. Ne-a vizitat la München când băiatul meu avea doi ani (1977) și m-a asigurat că va vorbi, chiar dacă începutul vorbirii mi se părea mie că întârzie prea mult. A mai trecut în 1984 din nou prin München și mi-a explicat că băiatul nu are nevoie de aparat dentar, dar că neapărat trebuie să slăbească 5 kg.

În anul 1990 doctorul Vasiliu a venit la Bonn, unde s-a stabilit împreună cu soția sa, doamna Ilse Müller-Călinescu. A trăit aici până în ultimul an al vieții sale.

Din cauza unui prolaps anal complicat în anul 2004, am fost supusă rezecției unei părți din colon în urma căreia s-au ivit din nou probleme gastroenterologice. După operație nu m-am restabilit. Mi s-a spus să mănânc după voie. Dar nu suportam nimic și aveam perturbări cu dureri mari.

Aflând că doctorul Vasiliu se află la Bonn, am luat legătura cu el și i-am relatat problemele mele de digestie. Timp de o oră mi-a făcut anamneza la telefon, apoi, corelând cu anamneza de acum 60 ani, a tras concluzia că sufăr de intoleranță la lactoză, ca și în timpul copilăriei. Atât mama mea, cât și eu uitasem de acest fapt. Doctorul Vasiliu, cu care între timp ne tutuiam, deci Piți, mi-a făcut un plan alimentar minuțios cu produsele pe care le pot tolera, cu lapte fără lactoză, preparat atunci numai

de firma Omira, indicându-mi chiar și magazinul și sectorul din cadrul acestuia de unde să îl pot procura.

Ulucitor a fost pentru mine cât de repede m-am restabilit cu ajutorul lui Piți. Între timp, am doi nepoți, de 4 și de 2 ani. Bineînțeles că și pentru ei Piți mi-a dat multe îndrumări.

Spre sfârșitul vieții, în jur de 98 ani, a început să se retragă din viață.

M-aș bucura dacă prin aceste câteva rânduri aș putea contribui la memoria celui mai bun pediatru al generației mele.